



Schubertiada

Vilabertran

Konstantin Krimmel, baríton
Marcelo Amaral, piano

Dissabte 19 d'agost de 2023
19:30 h

RALPH VAUGHAN WILLIAMS

(1872 — 1958)

23' **Songs of Travel** (1904)

The vagabond
Let Beauty awake
The roadside fire
Youth and love
In dreams
The infinite shining heavens
Whither must I wander?
Bright is the ring of words
I have trod the upward and the
downward slope

HUGO WOLF (1860 — 1903)

22' **Goethe-Lieder, HWV. 120** (1888)

n. 1 Harfenspieler I
n. 2 Harfenspieler II
n. 3 Harfenspieler III
n. 29 Anakreons Grab

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Der Pilgrim, D. 794 (1823)

Totengräbers Heimwehe, D. 842 (1825)

An den Mond, D. 193 (1815)

Die Sterne, D. 684 (1820)

Nachtstück, D. 672 (1819)



© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s'estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiàda reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiàda. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiàda iaprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

**Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?**

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert, en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.



Associació
Franz Schubert

BSabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lied-the-future

El cel allà dalt i el camí a sota seu

Sílvia Pujalte

Divulgadora musical especialitzada en lied

El 1904 s'estrenava a Londres *Songs of Travel*, d'un encara desconegut **Ralph Vaughan Williams**. Malgrat l'èxit de públic i de crítica, i malgrat que el compositor havia especificat que era un cicle i havia d'interpretar-se com una unitat, els editors no van considerar oportú publicar l'obra completa, i les cançons es van dispersar. No va ser fins el 1960 que les nou cançons de *Songs of Travel* es va publicar junes i en l'ordre que Vaughan Williams havia establert més de cinquanta anys enrere.

Songs of Travel és un cicle de caminant: a la primera cançó, *The Vagabond*, la veu poètica declara el seu desig, o la seva necessitat, de marxar de casa i veure món. En aquest sentit és una obra de caràcter romàntic, com ho és a la seva concepció musical; Vaughan Williams no trigaria gaire a reflectir en la seva música el seu interès per la música tradicional anglesa, però aquestes cançons les havia compost mirant cap a la música centroeuropea, que es movia encara, en bona part, en el tardorromanticisme.

La font literària del cicle era *Songs of Travel and other Verses*, de l'escriptor escocès Robert Louis Stevenson, conegut entre nosaltres sobretot per novel·les com *L'illa del tresor* o *L'estranj cas del Dr. Jeckyll i Mr. Hyde*. A Stevenson l'apassionava viatjar. De jove, encara exercint d'enginyer, havia recorregut Escòcia de fer en fer; després va recórrer França i Bèlgica, i a continuació va anar a San Francisco, fins a establir-se finalment a Samoa. Des d'allà havia enviat al seu editor la col·lecció de poemes, poc abans de morir als quaranta-quatre anys.

La feliç reunió de Vaughan Williams i Stevenson va donar com a fruit un cicle que

mereix una escolta acurada; millor, moltes. L'enèrgica arrencada amb *The Vagabond* (a la manera de *Das Wandern* de *Die schöne Müllerin*) dona pas al lirisme expansiu de *Let Beauty awake*, un meravellós cant a la bellesa; l'intimisme de *The infinite shining heavens* o el caràcter gairebé religiós de *Bright is the ring of words* abans que el cicle es tanqui amb la breu *I have trod the upward and the downward slope*, que recull ecos de la cançó inicial i les dues immediatament anteriors.

Quinze anys abans que s'estrenés *Songs of Travel*, i mentre el compositor anglès esbossava les seves primeres obres, **Hugo Wolf** vivia un intens moment creatiu que donaria lloc, entre altres grans obres, als cinquanta-un **Coethe-Lieder**. Els tres primers, compostos el 27, el 29 i el 30 d'octubre de 1888, posen música a tres de les cançons de l'arpista d'*Anys d'aprenentatge* de *Wilhelm Meister*. L'arpista també és un rodamon, però no cerca l'aventura. L'arpista fugí. Del seu passat, de la vergonya, de la culpa. D'ell mateix. I Wolf accompanya amb sobrietat i tendresa el seu dolor. A *Harfenspieler I*, el lament de l'arpista està emmarcat per uns llargs preludi i postludi que ens porten el so de la seva arpa; l'arpa també és present a *Harfenspieler III*. En canvi, a *Harfenspieler II*, quan, segons la novel·la de Coethe, l'arpa ha cremat en un incendi, ja no la sentim; ara l'accompanyament ens marca el pas de l'arpista que marxa. Si aquest personatge desesperat i mig foll feia referència a la seva tomba a la primera cançó, aquest bloc es tancarà amb *Anakreons Crab*, la serena contemplació d'una tomba ornada amb vida i bellesa.

D'alguna manera, **Franz Schubert** és present a *Songs of Travel*; no només perquè Vaughan Williams molt probablement el tenia com a referent, sinó perquè Stevenson l'invoca al primer poema, que porta per subtítol "*To an air of Schubert*" [Segons una tonada de Schubert]. L'últim bloc d'aquest concert li està dedicat, i avança en paral·lel amb *Songs of Travel*. Comença, de nou, amb un caminant: a *Der Pilgrim*, un lied poc habitual, el pelegrí ens explica els motius que el van portar a deixar la casa dels pares i fer sempre camí, sense arribar mai al seu destí. Les paraules de tots dos poetes, Friedrich von Schiller i Stevenson, són pràcticament idèntiques: el cel damunt del cap del caminant i la terra sota els seus peus, i aquestes imatges les trobem també en els lieder de Schubert. Per a l'enterrador de *Totenträbers Heimweh*, que comparteix la solitud i la pena de l'arpista, el camí sota els seus peus és el camí cap a la tomba enyorada. És un lied poderós, llarg i ple de contrastos, fins que la fossa es converteix en l'origen de la llum eterna.

Quan el caminant enlaira els ulls mira primer cap a lluna. De les diferents cançons de Schubert que porten per títol *An den Mond* escoltarem la que segurament és la més coneguda, amb poema de Ludwig Höltý, carregada de malenconia. A *Die Sterne*, el caminant mira cap als estels, però en aquesta ocasió no escoltarem el lied més conegut amb aquest títol, sinó una petita joia amb poema de Friedrich von Schlegel que poques vegades tenim ocasió d'escoltar. Finalment, el programa es tanca amb una gran joia del catàleg de Schubert, aquesta ben coneguda, *Nachtstück*, que donarà al caminant el repòs que anhela.

Konstantin Krimmel, baríton

© Maren Ulrich



D'origen germano-romanès, va rebre la primera formació musical amb el Cor de Nens de St Georg a Ulm. Mentre encara era estudiant, va desenvolupar un especial amor pel concert i el repertori de lied; des de llavors ha guanyat nombrosos concursos, incloent-hi el 1^{er} premi al Concurs Internacional de Lied Helmut Deutsch el 2019 i el 2ⁿ premi al Concurs Internacional de Cant 'Das Lied' a Heidelberg. Ha fet recitals a la Philharmonie de Colònia, a la Deutsche Oper i la Konzerthaus de Berlín, a l'Òpera de Frankfurt, a la Heidelberger Frühling, la Schubertiada i la Schubertiade Schwarzenberg, a la Fundación March, al Wigmore Hall i a l'Oxford Lieder. És membre del BBC New Generation Artists (2021-2023) i de l'Òpera de Baviera, on ha interpretat, entre d'altres, els papers de Guglielmo (*Così fan tutte*), Papageno (*Die Zauberflöte*), Harlekin (*Ariadne auf Naxos*) i Yoshio (*Hanjo*).

Aquest és el setè concert de Konstantin Krimmel a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2019.

Marcelo Amaral, piano

© Nancy Horowitz



Qualificat pel New York Times com un "acompanyant de lied excepcional", el pianista brasiler Marcelo Amaral s'ha situat com un dels pianistes acompañants més sol·licitats internacionalment. Va estudiar al Cleveland Institute of Music i la Universitat d'Indiana, i des que va guanyar el Concurs Internacional Robert Schumann el 2009 ha col·laborat amb nombrosos cantants, com ara Christoph Prégardien o Roman Trekel. És convidat habitualment al Wigmore Hall de Londres, la Schubertiade Schwarzenberg, el Festival d'Ais de Provença i a l'Oxford Lieder Festival. Entre les seves influències musicals més importants hi ha artistes destacats com Elly Ameling, Helmut Deutsch, Dietrich Fischer-Dieskau, Malcolm Martineau i Peter Schreier. Marcelo Amaral es membre del Consell d'Arts de l'Hugo-Wolf-Akademie i des de 2014 té una càtedra d'Interpretació de Lied a la Hochschule für Musik de Nuremberg.

Aquest és el segon concert de Marcelo Amaral a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

www.schubertiada.cat



Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Organitzat per

 Asociació
Franz Schubert

SCHUBERTIADE



SCHWARZENBERG

*del 15 al 23 de juny
del 24 d'agost a l'1 de setembre* 2024

HOHENEMS

*del 27 d'abril a l'1 de maig
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre* 2024

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chillemme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Jeremias Fiedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaëla Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterrutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at



Dissabte 19 d'agost de 2023
19:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Konstantin Krimmel, baríton
Marcelo Amaral, piano

RALPH VAUGHAN WILLIAMS
(1872 — 1958)

Robert Louis Stevenson (1850 — 1894)

Songs of Travel

The vagabond

Give to me the life I love,
Let the lave go by me,
Give the jolly heaven above,
And the byway nigh me.
Bed in the bush with stars to see,
Bread I dip in the river—
There's the life for a man like me,
There's the life for ever.

Let the blow fall soon or late,
Let what will be o'er me;
Give the face of earth around,
And the road before me.
Wealth I seek not, hope nor love,
Nor a friend to know me;
All I seek, the heaven above,
And the road below me.

Or let autumn fall on me
Where afield I linger,
Silencing the bird on tree,
Biting the blue finger.

Cançons de viatge

El vagabund

Doneu-me la vida que m'estimo,
que l'amor vingui cap a mi,
doneu-me el cel alegre allà dalt
i un camí apartat a prop meu.
Un llit en els matolls amb estrelles per veure,
pa i un bany en el riu...
Aquesta és la vida per a un home com jo,
és la vida per sempre.

Que la patacada arribi aviat o tard,
que em passi el que ha de passar;
doneu-me la faç de la terra al meu voltant,
i un camí al meu davant.
No cerco la riquesa, ni l'esperança, ni l'amor,
ni un amic que em conegui;
tot el que vull és el cel allà dalt
i el camí a sota meu.

O deixeu que em caigui a sobre la tardor
en el camp on romancejo,
callat l'ocell de l'arbre,
els dits devorats pel fred.



White as meal the frosty field—
Warm the fireside haven—
Not to autumn will I yield,
Not to winter even!

Let Beauty awake

Let Beauty awake in the morn from beautiful dreams,
Beauty awake from rest!
Let Beauty awake
For Beauty's sake
In the hour when the birds awake in the brake
And the stars are bright in the west!

Let Beauty awake in the eve from the slumber of day,
Awake in the crimson eve!
In the day's dusk end
When the shades ascend,
Let her wake to the kiss of a tender friend,
To render again and receive!

The roadside fire

I will make you brooches and toys for your delight
Of bird-song at morning and star-shine at night,
I will make a palace fit for you and me
Of green days in forests, and blue days at sea.

I will make my kitchen, and you shall keep your room,
Where white flows the river and bright blows the broom;
And you shall wash your linen and keep your body white
In rainfall at morning and dewfall at night.

Blanc com la neu el camp gelat...
calent el refugi de la llar...
No em rendiré a la tardor,
ni tampoc a l'hivern!

Que la bellesa desperti

Que la bellesa es desperti al matí de bells somnis,
Desperata't, bellesa, del descans, que la bellesa es desperti pel seu propi bé, en l'hora en que els ocells es desperten en el boscatge i els estels lluen a ponent.

Que la bellesa es desperti a la vetlla de l'ensojiment del dia, despertar-se en la vermellor del vespre! Al final de la foscor del dia quan lesombres pugen, que la desperti el bes d'un tendre amic, per tornar-li i que li sigui retornat!

El foc de la vorera

Et faré fermalls i joguines per al teu plaer,
dels cants dels ocells al matí i l luïssor de les estrelles a la nit,
construiré un palau adequat per a tu i per a mi amb el verd de dies al bosc i el blau de dies a la mar.

Em faré la meva cuina i tu guardaràs la teva cambra,
on el riu corre clar i la ginesta creix brillant;
i tu rentaràs els teus llençols i conservaràs blanc el teu cos sota la pluja del matí i la rosada de la nit.



And this shall be for music when no one else
is near,
The fine song for singing, the rare song to
hear!
That only I remember, that only you admire,
Of the broad road that stretches and the
roadside fire.

Youth and love

To the heart of youth the world is a
highwayside.
Passing for ever, he fares; and on either hand,
Deep in the gardens golden pavilions hide,
Nestle in orchard bloom, and far on the level
land
Call him with lighted lamp in the
eventide.

Thick as stars at night when the moon is
down,
Pleasures assail him. He to his
nobler fate
Fares; and but waves a hand as he passes on,
Cries but a wayside word to her at the garden
gate,
Sings but a boyish stave and his face
is gone.

I la música per sentir quan no hi hagi ningú
a prop,
la més bella per cantar, la més adquada per
sentir!
L'única que recordo, l'única que admires,
la de l'ample camí que s'allarga i del foc a la
vorera.

Joventut i amor

Per al cor de la joventut el món és una vorera
d'un camí,
seguint-lo sempre; i a cada banda,
s'oculten pavellons daurats al fons de jardins,
instal·lats en horts florits, i lluny de la terra
equilibrada,
el criden amb llums encesos a la caiguda de
la tarda.

Abundants com les estrelles de la nit sense
lluna,
l'assalten els plaers. Ell segueix el seu destí
més noble;
i els saluda amb la mà quan segueix endavant,
li crida només una paraula a la porta del jardí
des de la vorera,
li canta només una estrofa juvenil i la seva faç
ha desaparegut.



In dreams

In dreams unhappy, I behold you stand
As heretofore:
The unremember'd tokens in your hand
Avail no more.

No more the morning glow, no more the grace,
Enshrines, endears.
Cold beats the light of time upon
your face
And shows your tears.

He came and went. Perchance you wept awhile
And then forgot.
Ah me! but he that left you with a smile
Forgets you not.

En somnis

Infeliç en els somnis, et contemplo dempeus
com fins ara:
els recordats símbols a la teva mà
ja no em serveixen.

S'han acabat l'esplendor matinal, la gràcia,
la intimitat, la simpatia.
La llum del pas del temps colpeja fredament
la teva faç
i mostra les teves llàgrimes.

Ell vingué i marxà. Potser plorares una estona
i després l'oblidares.
Ai de mi! Però el qui et deixà somrient
no t'oblida.

The infinite shining heavens

The infinite shining heavens
Rose, and I saw in the night
Uncountable angel stars
Showering sorrow and light.

I saw them distant as heaven,
Dumb and shining and dead,
And the idle stars of the night
Were dearer to me than bread.

Night after night in my sorrow
The stars looked over the sea,
Till lo! I looked in the dusk
And a star had come down to me.

Els céls brillant infinits

Els céls brillant infinits
s'aclariren, i vaig veure en la nit
incomptables estrelles angèliques
mostrant dolor i llum.

Les vaig veure llunyanes com el cel,
mudes, lluents i mortes,
i les ocioses estrelles de la nit
m'eren més estimades que el pa.

Nit rere nit, en la meva pena
les estrelles lluïen damunt la mar,
fins que vaig mirar en la foscor
i una estrella havia vingut cap a mi.



Whither must I wander?

Home no more home to me, whither must I
wander?

Hunger my driver, I go where I must.

Cold blows the winter wind over hill and
heather:

Thick drives the rain and my roof is in the
dust.

Loved of wise men was the shade of
my roof-tree,

The true word of welcome was spoken in the
door—

Dear days of old with the faces in the firelight,
Kind folks of old, you come again no more.

Home was home then, my dear, full of
kindly faces,

Home was home then, my dear, happy for
the child.

Fire and the windows bright glittered on the
moorland;

Song, tuneful song, built a palace
in the wild.

Now when day dawns on the brow of the
moorland,

Lone stands the house, and the chimney-stone
is cold.

Lone let it stand, now the friends are all
departed,

The kind hearts, the true hearts, that loved
the place of old.

On haig d'anar?

La llar ja no ho és per a mi, on haig
d'anar?

Guiat per la gana, aniré on calgui.

El vent de l'hivern bufa fred sobre brucs i
turons:

espessa cau la pluja i el meu sostre està fet
pols.

Estimada per homes savis era l'ombra de l'arbre
del meu terrat,

i una veritable benvinguda se'ls donava a la
porta...

dies estimats del passat de cara al foc de la llar,
amable gent del passat que ja no tornaran.

La casa era llavors una llar, estimada, plena de
cares amables,

La casa era llavors una llar, estimada, feliç per
als infants.

El foc i la llum de les finestres brillaven per la
terrella;

melodioses cançons construïen un palau en
terres verges.

Ara que trenca el dia per damunt de la
terrella,

solitària és la casa, i la pedra de la xemeneia
està freda.

Deixeu que s'hi quedí, ara han marxat tots els
amics,

els cors amables i fidels que llavors estimaven
l'indret.



Spring shall come, come again, calling up
the moorfowl,
Spring shall bring the sun and rain, bring the
bees and flowers;
Red shall the heather bloom over hill
and valley,
Soft flow the stream through the even-flowing
hours.
Fair the day shine as it shone on my childhood—
Fair shine the day on the house with open
door;
Birds come and cry there and twitter in the
chimney—
But I go for ever and come again no more.

La primavera tornarà, novament, fent retornar
els ocells,
la primavera portarà el sol i la pluja, les abelles i
les flors;
roig florirà l bruc sobre turons
i valls,
el corrent fluirà suauament en les hores sempre
avançant,
el dia lluirà amable com en la meva infantesa...
el dia lluirà amable en la casa amb la porta
oberta;
vindran els ocells i cridaran i refilaran en la
xemeneia...
Però jo me'n vaig per sempre i no tornaré mai més.

Bright is the ring of words

Bright is the ring of words
When the right man rings them,
Fair the fall of songs
When the singer sings them,
Still they are caroled and said—
On wings they are carried—
After the singer is dead
And the maker buried.

Low as the singer lies
In the field of heather,
Songs of his fashion bring
The swains together.
And when the west is red
With the sunset embers,
The lover lingers and sings
And the maid remembers.

Billant és el ressò de les paraules

Brillant és el ressò de les paraules
quan les diu l'home adequat,
bell el so de les cançons
quan les canta el cantaire,
quan són bressolades i dites...
Són transportades per ales...
quan el cantaire ja és mort
i el compositor enterrat.

Suaus, quan el cantaire jeu
al camp de brucs,
cançons d'aquesta mena
ajunten els enamorats.
I quan ponent enrogeix
amb el caliu del capvespre,
l'enamorat s'apressa i canta
i la noia rememora.



I have trod the upward and the downward slope

I have trod the upward and the downward slope;
I have endured and done in days before;
I have longed for all, and bid farewell to hope;
And I have lived and loved, and closed the door.

He pujat i baixat els pendents

He pujat i baixat els pendents;
he sofert i treballat en dies passats;
he gaudit amb tot, i he acomiadat l'esperança;
i he viscut i estimat, i he tancat la porta.

HUGO WOLF
(1860 — 1903)

Johann Wolfgang von Goethe (1849 — 1832)

Harfenspieler I

Wer sich der Einsamkeit ergibt,
Ach! der ist bald allein;
Ein jeder lebt, ein jeder liebt
Und lässt ihn seiner Pein.
Ja! Laßt mich meiner Qual!
Und kann ich nur einmal
Recht einsam sein,
Dann bin ich nicht allein.

Es schleicht ein Liebender lauschend sacht,
Ob seine Freundin allein?
So überschleicht bei Tag und Nacht
Mich Einsamen die Pein,
Mich Einsamen die Qual.
Ach, werd ich erst einmal
Einsam in Grabe sein,
Da läßt sie mich allein!

Arpista I

Qui es resigna a la solitud,
ai, aviat estarà sol!
Tothom viu, tothom estima,
i el deixen amb la seva pena.
Sí! Deixeum-me amb el meu turment!
I que almenys una vegada
pugui estar ben sol!
Llavors no estaré sol!

S'esquitlla de puntetes un amant
si està sola la seva amiga?
Així sento, dia i nit,
solitari, les penes,
solitari, el turment.
Ah, si algun dia
estic sol en la tomba,
deixeum-me allà tot sol.



Johann Wolfgang von Goethe

Harfenspieler II

An die Türen will ich schleichen,
Still und sittsam will ich stehn,
Fromme Hand wird Nahrung reichen,
Und ich werde weitergehn.

Jeder wird sich glücklich scheinen,
Wenn mein Bild vor ihm erscheint,
Eine Träne wird er weinen,
Und ich weiß nicht, was er weint.

Johann Wolfgang von Goethe

Harfenspieler III

Wer nie sein Brot mit Tränen aß,
Wer nie die kummervollen Nächte
Auf seinem Bette weinend aß,
Der kennt euch nicht, ihr himmlischen
Mächte.

Ihr führt ins Leben uns hinein,
Ihr laßt den Armen schuldig werden,
Dann überlaßt ihr ihn der Pein:
Denn alle Schuld rächt sich auf Erden.

Arpista II

Aniré blanament fins a les portes,
restaré callat i humil,
pietoses mans em donaran menjar,
i seguiré el meu camí.

Tots es mostraran feliços
en veure la meva imatge;
ploraran una llàgrima
i no sabré mai per què.

Arpista III

Qui mai menjà amb llàgrimes el seu pa,
ni mai passà plorant en el seu llit
les nits plenes d'afliccions,
aquest no us coneix tampoc, celestials
poder!

Vosaltres ens guieu per aquesta vida,
vosaltres féu culpables els desgraciats,
i els abandoneu després a la seva pena:
car en la terra es paguen totes les culpes.



Johann Wolfgang von Goethe

Anakreons Grab

Wo die Rose hier blüht, wo Reben um Lorbeer
sich schlingen,
Wo das Turtelchen lockt, wo sich das Grillche
ergötzt,
Welch ein Grab ist hier, das alle Götter mit
Leben
Schön bepflanzt und geziert? Es ist
Anakreons Ruh.
Frühling, Sommer und Herbst genoß der
glückliche Dichter;
Vor dem Winter hat ihn endlich der Hügel
geschützt.

La tomba d'Anacreont

On floreixen les roses, on s'abracen vinyes
i llorers,
on sedueixen les tòrtores, on es delecten
els grills,
quina tomba hi ha ací, que tots els déus l'han
ornada
amb tanta vida i bellesa? Aquí descansa
Anacreont.
El feliç poeta va gaudir de la primavera, l'estiu
i la tardor;
de l'hivern l'ha protegit finalment
el turó.



FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Friedrich von Schiller (1759 — 1805)

Der Pilgrim

Noch in meines Lebens Lenze
War ich, und ich wandert' aus,
Und der Jugend frohe Tänze
Liess ich in des Vaters Haus.

All mein Erbteil, meine Habe,
Warf ich fröhlich glauben hin,
Und am leichten Pilgerstabe
Zog ich fort mit Kindersinn.

Denn mich trieb ein mächtig Hoffen
Und ein dunkles Glaubenswort,
"Wandle," rief's, "der Weg ist offen,
Immer nach dem Aufgang fort.

Bis zu einer goldnen Pforten
Du gelangst, da gehst du ein,
Denn das Irdische wird dorten
Himmlisch, unvergänglich sein."

Abend ward's und wurde Morgen,
Nimmer, nimmer stand ich still,
Aber immer blieb's verborgen,
Was ich suche, was ich will.

Berge lagen mir im Wege,
Ströme hemmten meinen Fuss,
Über Schlünde baut ich Stege,
Brücken durch den wilden Fluss.

Und zu eines Stroms Gestaden
Kam ich, der nach Morgen floss;
Froh vertrauend seinem Faden,
Warf ich mich in seinen Schoss.

El pelegrí

Estava encara en la primavera de la vida
quan vaig començar a viatjar,
i vaig deixar a casa dels pares
les alegres danses de la joventut.

Tota la meva herència i totes les riqueses
les vaig abandonar amb alegre fe,
i amb el lleuger bastó de pelegrí
vaig anar-me'n amb ànim infantívول.

Car m'empenyia una ferma esperança
i una obscura expressió de fe:
"Camina", em deia, "el camí està obert,
sempre cap amunt!"

Fins que arribis a un portal daurat,
i llavors hi entraràs
car allà hi trobaràs les coses terrenals
esdevingudes celestials, immortals".

Arribava el vespre i es feia de matí,
no estava mai quiet,
però sempre restava ocult
el que cercava, el que desitjava.

Vaig trobar muntanyes en el meu camí,
i corrents que frenaven els meus peus,
vaig construir passarelles sobre els abismes,
i ponts sobre els rius salvatges.

I vaig arribar a la vora d'un riu
que corria cap a Orient;
confiant alegre en la seva guia
em vaig llençar dins del seu si.



Hin zu einem grossen Meere
Trieb mich seiner Wellen Spiel;
Vor mir liegt's in weiter Leere,
Näher bin ich nicht dem Ziel.

Ach, kein Weg will dahin führen,
Ach, der Himmel über mir
Will die Erde nicht berühen,
Und das Dort ist niemals hier!

Fins a un Oceà gran
em portà el joc de les seves ones;
és al meu davant, en buida llunyania,
però no estic més a prop del meu destí.

Ai, cap camí m'hi portarà,
ai, el cel a sobre meu
no vol baixar a la terra
i l'allà no és mai aquí!



Jakob Nicolaus von Craigher de Jachellutta (1797 — 1855)

Totengräbers Heimwehe

O Menschheit, o Leben!
Was soll's? o was soll's?
Grabe aus, scharre zu!
Tag und Nacht keine Ruh!
Das Treiben, das Drängen,
Wohin? o wohin?
»Ins Grab, tief hinab!«

O Schicksal, o traurige Pflicht
Ich trag's länger nicht!
Wann wirst du mir schlagen,
O Stunde der Ruh?
O Tod! komm und drücke
Die Augen mir zu!
Im Leben, da ist's ach! so schwül
Im Grabe so friedlich, so kühl!
Doch ach! wer legt mich hinein?
Ich stehe allein, so ganz allein!

Von allen verlassen,
Dem Tod nur verwandt,
Verweil ich am Rande,
Das Kreuz in der Hand,
Und starre mit sehnendem Blick
Hinab, ins tiefe Grab!

O Heimat des Friedens,
Der Seligen Land,
An dich knüpft die Seele
Ein magisches Band!
Du winkst mir von ferne,
Du ewiges Licht!
Es schwinden die Sterne,
Das Auge schon bricht, -
Ich sinke, ich sinke!
Ihr Lieben, ich komme!

Nostàlgia de l'enterrador

Oh, humanitat! Oh, vida!
Per què? Per què?
Excavar i cobrir la terra!
Dia i nit sense descans!
Les presses, les afliccions!
A on? Oh, a on?
“Cap a la tomba... ben al fons!”

Oh, destí, oh, tràgic deure,
no t'aguanto més!
Quan arribaràs,
hora del repòs?
Oh, mort! Vine i tanca
els meus ulls!
La vida és tan pesada!
I tan tranquilla la tomba! Tan fresca!
Però, ail!, qui m'hi posarà?
Estat sol, tot sol!

Abandonat per tots,
emparentat només amb la mort,
em quedo a la vora,
amb la creu a la mà,
i contemplo amb mirada melangiosa
la profunda, profunda tomba!

Oh, país de la pau,
terra santa,
la meva ànima s'aferra a tu
amb màgic lligam!
Em crides des de la llunyania,
llum eterna!
S'esvaeixen les estrelles,
s'enterboleixen els meus ulls!
Ja baixo, ja baixo!
Estimats, ja vinc!



Ludwig Höltý (1748 — 1776)

An den Mond

Geuss, lieber Mond, geuss deine Silberflimmer
Durch dieses Buchengrün,
Wo Phantasien und Traumgestalten
Immer vor mir vorüberflehn.

Enthülle dich, dass ich die Stätte finde,
Wo oft mein Mädchen sass,
Und oft, im Wehn des Buchbaums und der
Linde,
Der goldenen Stadt vergass.

Enthülle dich, dass ich des Strauchs mich
freue,
Der Kühlung ihr gerauscht,
Und einen Kranz auf jeden Anger streue,
Wo sie den Bach belauscht.

Dann, lieber Mond, dann nimm den Schleier
wieder,
Und traur um deinen Freund,
Und weine durch den Wolkenflor hernieder,
Wie dein Verlassner weint!

A la lluna

Escampa, estimada lluna, la teva llum de plata
sobre aquesta verda fageda,
on fantasies i visions somniades
fugen sempre davant meu!

Mostra't, perquè pugui trobar l'indret
on s'asseia sempre l'estimada,
i sovint, amb el renou dels faigs i dels
tillers,
m'oblidava de la ciutat daurada.

Mostra't, perquè pugui alegrar-me amb els
arbres
que li van donar frescor,
i deixar una corona en aquell prat
on ella escoltava el rierol.

Després, estimada lluna, torna a posar-te
el vel,
i compadeix el teu amic,
I deixa caure els teus plors enmig dels núvols,
plora com ho fa un solitari!



Friedrich von Schlegel (1772 — 1829)

Die Sterne

Du staunest, o Mensch, was heilig wir strahlen?
O folgest du nur den himmlischen Winken,
Vernähmest du besser, was freundlich wir blinken,
Wie wären verschwunden die irdischen Qualen!
Dann flösse die Liebe aus ewigen Schalen,
Es atmeten alle in reinen Azuren,
Das lichtblaue Meer umschwebte die Fluren,
Und funkelten Sterne auf den heimischen Talen.

Aus göttlicher Quelle sind alle genommen,
Ist jegliches Wesen nicht eines im Chore?
Nun sind ja geöffnet die himmlischen Tore,
Was soll denn das bange Verzagen noch frommen?
O wäret ihr schon zur Tiefe geklommen,
So sähet das Haupt ihr von Sternen umflogen
Und spielend um's Herz die kindlichen Wogen,
Zu denen die Stürme des Lebens nicht kommen.

Les estrelles

Et meravelles, home, de la nostra sagrada brillantor?
Oh, només que seguissis les indicacions celestials, comprendries millor perquè brillem amigables,
i desapareixerien les teves penes!
Brotaria llavors l'amor de copes eternes, tot respiraria pur en el cel blau, el mar rodejaria de blau els camps i les estrelles brillarien en les valls familiars.

Tot ha sortit de la font divina, no forma part del cor de qualsevol ésser?
Ara que ja s'han obert les portes del cel, quina necessitat hi ha de temidores inquietuds?
Si pugessis fins dalt de tot, veuries el teu cap coronat d'estrelles, i jugant al voltant del cor les onades infantils a les quals mai no arriben les tempestes de la vida.



Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet
Und singt waldeinwärts und gedämpft:
"Du heilige Nacht:
Bald ist's vollbracht,
Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,
Der mich erlöst von allem Kummer."

Die grünen Bäume rauschen dann:
"Schlaf süß, du guter, alter Mann";
Die Gräser lispieln wankend fort:
"Wir decken seinen Ruheort";
Und mancher liebe Vogel ruft:
"O lass ihn ruhn in Rasengruft!"
Der Alte horcht, der Alte schweigt,
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:
"Oh, santa nit!
Aviat s'haurà acabat tot.
Aviat m'adormiré en el llarg somni
que em deslliurarà de totes les penes."

Llavors murmuren els arbres verds:
"Dorm dolçament, bon home vell".
I les herbes remoregen vacillants.
"Cobrirem el teu lloc de repòs".
I molts ocells amables criden:
"deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!"
El vell escolta, el vell calla...
la mort s'ha inclinat damunt d'ell.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font



Schubertiada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertiada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertiada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertiada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertiada té com a objectiu adquirir la categoria “Green Festival”, promoguda per la European Festival Association.



Caixa d'Enginyers

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Figueres
www.figueres.cat

Castelló d'Empúries

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Caixa d'Enginyers

Damm
Fundació

Gràcies a


Audi
Autopodium
Girona - Olot - Figueres - Lloret de Mar


el motel
Hotel Empordà
Figueres

 CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ


aie
ARTISTAS • INVESTIGADORES • EJECUTANTES


AVINYONET DE
PUIGVENTOS
AJUNTAMENT

Mitjà col·laborador


3|3 Cat Música
CATALUNYA RÀDIO

Col·laboradors institucionals


JOVENTUTS
MUSICALS
DE FIGUERES


100
ALICE
LARROCHA


Victoria
100
magazin

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Organitza



Associació
Franz Schubert